

Bilag 2

3 skriftlige redegørelser tilsendt udvalget af miljøministeren i tilknytning til afholdte samråd

Samrådsspørgsmål A:

»På baggrund af en skriftlig redegørelse, der bedes tilsendt udvalget forud for samrådet, anmodes om ministerens vurdering af muligheden for at lade planstyrelsen være endelig ankeinstans, dog således at der i forbindelse med sagens behandling bliver udpeget bisiddere for planstyrelsens direktør (jfr. tidligere praksis i forbindelse med byplan-nævnet).«

Svar:

Det i byplanlovens § 4 nævnte byplan-nævnet behandler efter kommuneplanlovens ikrafttræden alene sager efter § 19 A i lov om frigørelsesafgift m. v. af fast ejendom, dvs. sager om, at loven ikke skal finde anvendelse på et areal, der ved zonetovens ikrafttræden er kommet i landzone, når vedkommende myndighed før den 1. januar 1970 har disponeret arealet til bymæssig bebyggelse eller sommerhusbebyggelse.

Byplannævnet har 2 afdelinger: en hovedstadsafdeling med 14 medlemmer og en provinsafdeling med 9 medlemmer. Miljøministeren udpeger formanden, mens de øvrige medlemmer udpeges som repræsentanter for kommunerne i området, de kommunale organisationer og Dansk Byplanlaboratorium. Endelig udpeger miljøministeren to sagkyndige medlemmer, som dog ikke har stemmeret i nævnet.

Til behandling af zonetovssager er miljøankenævnet foreslået sammensat med en formand, som opfylder betingelserne for at være landsdommer, og med 4 sagkyndige medlemmer med indsigt i henholdsvis kommunal, regional og statslig planlægning, naturbeskyttelse og landbrugsmæssige forhold. Nævnet skal lægge den stedfundne planlægning vedrørende arealanvendelsen til grund for sine afgørelser og er i sin virksomhed uafhængigt af instruktioner om den enkelte sags afgørelse.

Efter min opfattelse er et sådant uafhængigt nævn, der besidder den nødvendige planlægningsmæssige og juridiske sagkundskab, og hvis medlemmer er udpeget af dem, der i særlig grad berøres af zonetovsadministrationen, bedst egnet til at efterprøve de zonetovsafgørelser, som er truffet af de kommunale råd. Desuden har det foreslåede ankenævn en størrelse, som er hensigtsmæssig i forhold til antallet af ankesager og disses karakter. Jeg kan i denne forbindelse henvise til den tidligere miljøministers svar på spørgsmål 6 og 7 fra udvalget (ikke optrykt).

Som nævnt i de almindelige bemærkninger og i bemærkningerne til § 1, nr. 6, behandler miljøankenævnet ankesager inden for en række af de områder, der hører under miljøministeriet. Det er efter min opfattelse i sig selv værdifuldt, at miljøankenævnet for de sager, hvor der ikke kan eller bør ske en endelig afgørelse i de kommunale råd, har et så bredt kompetenceområde som muligt. Nævnet får på denne måde mulighed for at se de enkelte sager inden for de forskellige områder ud fra en bredere samfundsmæssig synsvinkel.

Alt i alt mener jeg således, at den foreslåede løsning, hvor miljøankenævnet gøres til endelig ankemyndighed og har planstyrelsen som sekretariat, er den bedste løsning på ankespørgsmålet. En konstruktion, hvorefter planstyrelsens direktør får bisiddere i forbindelse med den enkelte sags behandling, som det er tilfældet i byplannævnet, er efter min opfattelse ikke så hensigtsmæssig, men såfremt der i udvalget er stemning for en sådan løsning, er jeg villig til nærmere at overveje den.

Samrådsspørgsmål B:

»På baggrund af en skriftlig redegørelse, der bedes tilsendt udvalget forud for samrådet, ønskes nærmere oplysninger om, hvilke planlægningsmæssige retningslinier (indhold